

*Megfagyok ebben a városban.
Nincsen-ajtómon kopogtatnak.*

*Mint a magzatvíz ömlik a teli
holdból a szél.*

*Álldogálok a süvöltő huzatban.
Minden csupa szöglet, perem, él.*

*Egyetlen éjszakák egy életre.
Könnyből sírhant.*

*Ki kéne fizetni a sírásókat.
Eloltani végre a villanyt.*

K I S S B E N E D E K

Busó

*Magamat én is rontottam, martam,
nemcsak a cselek, szelek —
Csontig busó így lettem én.
Ijesztek lányt és tábortüzet.*

*A tábortűzhöz nem illek én.
Vihar szikráztat kovaeket.
Tábortüzek víg busó-maszkja
nem pácolhatja a fejemet.*

*Én busó vagyok, füstös, valódi.
Vicsorgok ha nevetek.
Tábortüzekhez sehogysem illek.
Ne hívjatok hát. Én nem megyek.*

*Arcomat nyúznám meg, csak egyszer
ülhetnék vígan ott veletek —
de a csontom is busó csont már.
Takarom, rejtem a fejemet.*

*Lányokon túli vizek tépnek.
Zengenek rétek, lányszigetek —
szenes totemként visz már a tenger.
Héj! visz a tenger egy totemet!*

No híres bálvány, váltsd meg magad!
Húsozd föl gerincedet!
... Jön már Oresztész. Apja vagyok.
Ki ne tudná hát, hogy mi esett.

Arcom rétje

Arcomon a szőr manói,
görbe legények tolonganak ki,
kaszálom, vágom sűrű rendben
s jönnek mindig szemtelenebben.

Idő, időm, szeles kaszáló:
vasfütermő, madárdobáló
suhogó nyilasom nem vagy,
mérgezett nyílnál kegyetlenebb vagy!

Apollinaire-kék, hús-lila ősz van.
Halál gyűlik a tehénhúsban.
Méri ki éri, ki bírja, marja —
jön a tél, jön majd, hogy elkaparja.

Fekete érsek károg a káron.
Csuhas! az a kár az én károm!
Varjúérsek! nem papolsz ingyen:
varrja már a tél az ingem!

Két inget, ropogót híz a földre:
egyét gyászra, egyet örömrre.
Elsőt fagy túi szegjék,
emezt felhők fércelnék.

Hol vagy, kölyök?

Haj te kandzsikaforgató régi kedvem!
Járok utánad hogy bár vedlett bőrödet
leljem,
elvándorolt mezők lábnyomát ütöm száraz kőrisfa bottal,
minden fűcsomót széjjelhajtok, hátha egy darabka
ott van,

*hol vagy, kandzsikaforgatós
régi kedvem, —*

*hasadozok, repedezek aszályos dögmelegben,
mint a vérbélkörte, csattant a fonott csapó,
futott szavára mesenagy rétet
száz csudaló,
a bőrsallang mind lenyűzött sárkányok skalpja,
nyélre fűzve, megjuhászodva
táncolnak rajta, —*

*no, kései fattya Laokoonnak, ki játszi fanyűvő kedvvel
győztél a Vizeskertben a roppant
hüllők ellen,
csattogtattál velük, forgattad fejed fölött:
merre vagy,
régi kedvem,
elnyűhetetlen kölyök,
hát elnyűvődtél volna mégis, mikor pedig
bűnök idomított szíja terád
csavarodik,
míg tekereg rád sikló folyondár, gaz, sivigó:
te elnyűvődtél?
elrongyolódtál?
sudaram!
lőszőr csapó?!*

SZEPESI ATTILA

Zsábék, kék utak

(Magyari Lajosnak)

*Őrizzen ez a föld!
— a zsábék, kék utak,
a kapuállító,
ős-dalú öregek.*

*Fatornyok, kopjafák.
Egy-sorsnyi éneked.
Az égcsapó hegyek; hol
sámánfüst csokorodik*

*barna bércekre, lombra.
Körülötted az éj
fogantatás, magány —
Túléljen ez a föld:*

*a szittyók, jeltelen
nádasok, vadvizek.
A szél világító
arca a fák mögött!*